

*Idziemy naprzód i ciągle pniemy się wzwyż,
by zdobyć szczyt ideałów,
świelłany harcerski krzyż.*

Ruch harcerski w Polsce ma już ponad sto lat, przez dziesięciolecia przygotowywał młodych ludzi do pracy, służby i kształtował wiarę. Sprawdził się. Dzisiaj może się rozwijać, a zuchy, harcerki i harcerze zdobywając sprawności i stopnie osiągnają coraz wyższe szczyty.

Jednak nie zawsze było to możliwe i po wojennej zawierusze harcerstwo mogło odetchnąć pełną piersią dopiero na początku lat 80-tych.

Wtedy wielu z nas poznało druha Ireneusza, który z kręgiem harcerskich przyjaciół, niósł i przekazywał harcerską ideę. Był jednym z inicjatorów i filarów Duszpasterstwa Harcerki i Harcerzy Grodu Przemysławawa, miejsca i przestrzeni, harcerstwa niepokornego i niezależnego, które rozkwitło i zaowocowało w 1989 roku.

Szczególnymi cechami, którymi charakteryzował się druh Irek były cierpliwość, wyrozumiałość i otwartość wobec harcerskiej młodzieży. Posiadał niesamowity dar inspirowania znacznie młodszych od siebie instruktorów, potrafił słuchać i w delikatny, bardzo taktowny sposób doradzać lub niekiedy napominać.

W wielu sprawach był dla nas „drogowskazem”, spotykał się i dzielił swoim harcerstwem z nami. Nigdy nie zawodził. Można śmiało powiedzieć, iż m.in. dzięki druhowi Ireneuszowi odrodziło się poznańskie harcerstwo.

Przyjacielu, za tę wspólną wędrówkę jesteśmy bardzo wdzięczni. Wędruj dalej w pokoju.

Czuwaj!

Zuchy, harcerki i harcerze
oraz instruktorzy

Związku Harcerstwa Rzeczypospolitej

Poznań, 30 października 2019 roku